Remigratie: Nederlands gezin ontvlucht dictatoriaal Australië

Datum: 24 oktober 2022
Mens en Macht
Maurice van Ulden

In 2007 emigreerden Erik, Sylvia, Suzanne en Michael naar Melbourne in Australië. Het verlangen om als gezin een avontuur aan te gaan deed ze hiertoe besluiten. Suzanne was destijds 17, Michael 14. In de jaren die volgden vonden de familieleden hun draai in Australië. Toen kwam corona. Qua beleid behoorde Australië tot de meest extreme landen. Vanaf oktober 2021 kon niemand meer beroepsmatig geld verdienen zonder mee te gaan met de corona-vaccinaties. Hieraan toegeven zag het gezin niet zitten, daarom besloten ze terug te keren.

‘EU-mandaat elektrische auto’s is in de praktijk onmogelijk’

Opeenstapeling van structurele denk-fouten

De Europese Commissie wil dat in 2035 alle nieuwe auto’s en vrachtwagens elektrisch rijden en dat in 2050 in de hele economie geen fossiele bran 2022-11-08

“Een lompe boer verpakt in een tropische verrassing”

“Het gevoel dat alles klopte, heb ik nooit gekend”

In het echt ziet stand-upcomedian Chris van der Ende er veel toegankelijker uit dan op het podium waar hij als een tank grove grappen afschiet. De g 2022-11-07

Na de Tweede Wereldoorlog was er slechts vrede voor het Westen

periode na 1945 als tijd van vrede. Niets is minder waar

De Verenigde Staten zijn na 1945 uitge-

deanderekrant.nl

De Andere Krant

De Andere Krant

8-10 minutes

Hoe vonden jullie je draai in Australië?

Suzanne: Ik heb een passie voor paarden; die kon ik daar volop beleven. Ik ben zelfstandig parttime hoefbekapster geworden, daarnaast werkte ik in de gehandicaptenzorg. In het eerste jaar op school kreeg ik te maken met de HPV-vaccinatie, dat is me niet goed bevallen. Dat ging volledig tegen mijn gevoel in, daar had ik zelf nooit voor gekozen.

Michael: Het acclimatiseren in Australië viel me helaas tegen. School voelde daar nog dwingender dan hier: alle schooldagen verplicht van negen tot halfvier, en in uniform. Uiteindelijk ben ik in de IT gaan werken, waaronder ook anderhalf jaar in Amerika. Mij zijn de culturele verschillen opgevallen: Australië is collectivistisch, je moet daar vooral niet met andere ideeën dan die van de groep aan komen zetten. In de VS werd ik gewaardeerd als individu.

Sylvia: Mijn Engels was nog niet zo goed en daarom ben ik Engels voor migranten gaan doen. Dat was heel leuk. Aansluitend werd mij gevraagd als vrijwilligster te helpen met het geven van Engelse les aan migranten. Later ben ik in de zorg gaan werken, met demente ouderen met een Nederlandse achtergrond.

Erik: In Australië kon ik net als in Nederland werken in de luchtvaart wet- en regelgeving. Aanvankelijk was dat 600 km verderop, dat was even wennen. Later ben ik als zzp'er consultancy gaan doen. Gaandeweg kregen we het prima naar ons zin.

Toen kwam in 2020 'de corona-pandemie'...

Erik: Toen de pandemie begin 2020 begon, lag ineens de hele luchtvaartindustrie op z'n gat. Als consultant had ik gelijk geen werk meer. Dat heeft 6-7 maanden geduurd. Toen kon ik mondjesmaat weer wat doen, maar het is niet meer geworden wat het was.

Sylvia: Wij zaten al in lockdown toen er nog vrijwel geen corona was. Wij gingen in lockdown vanwege vijf mensen in de gehele staat Victoria (met 6,5 miljoen inwoners). Ze wilden corona op nul houden, maar dat is natuurlijk onmogelijk.

Suzanne: Rondom Melbourne werd een Ring of steel geïnstalleerd. Die bestond uit controleposten, checkpoints op de toegangswegen naar de stad en buitenwijken. Je kon er niet zomaar in of uit, alleen voor wat de regering als essentieel definieerde. Mijn ouders woonden erbinnen, ik erbuiten. Als hoefbekapster kon ik voor mezelf een permit uitschrijven, zodat ik mijn "klanten" (en ouders) kon bezoeken. Wel oppassen, in de tuin parkeren en hek meteen dicht. De overheid had immers een kliksysteem opgetuigd en de boetes waren extreem, omgerekend 3000 euro.

Michael: Bezoek was niet toegestaan, ook al woonde je alleen. Velen konden dit niet aan.

Isolatie van mensen werkt natuurlijk als een psychologisch wapen.

Ik heb van een arts een brief weten te krijgen waarmee ik mijn ouders kon bezoeken, op basis van de zorgverlening. De werkelijkheid was dat het contact niet zozeer nodig was voor mijn ouders, maar met name voor mijzelf.

Ook Australië bracht het vaccin als de grote oplossing. Hoe stonden jullie hierin?

Suzanne: Na de ervaring met het HPV-vaccin ben ik me in vaccins gaan verdiepen en ben tot de conclusie gekomen dat vaccins niet veilig zijn. In Australië was in de zorg de griepprik al verplicht, maar gelukkig kneep mijn manager een oogje toe. Ik kende mensen die schade van het coronavaccin hadden opgelopen en hoorde verhalen van verpleegsters met wie ik samenwerkte. In oktober 2021 werd voor alle werkenden de coronavaccinatie verplicht gesteld. In twee weken tijd was ik daardoor mijn baan kwijt. Ik mocht zelfs geen afscheid nemen van een van mijn clienten. Toen moest ik mijn huurwoning opzeggen en weer bij mijn ouders gaan wonen.

Sylvia: Ik heb fybromyalgie en als je dat hebt, is er een grotere kans dat je slecht reageert op een vaccinatie. Voor zowel de griepprik als voor de corona-vaccinatie kreeg ik daarom van een arts een ontheffingsbrief. De laatste werd echter niet geaccepteerd en zo raakte ik na 11 jaar ook mijn baan kwijt.

Erik: De maatregelen klopten voor mij vanaf het begin al niet, daarom wilde ik niet meedoen met de vaccinatie. Op kantoor zagen ze me daarom liever niet meer verschijnen.

Ik heb geprobeerd aan collega’s uit te leggen dat dit vaccin nog in een experimentele fase was en dat er geen lange-termijn ervaring mee was. Maar bij mijn collega’s heerste voornamelijk de angst

om hun inkomen te verliezen. Overigens was discrimineren op basis van vaccinatiestatus in Australië inmiddels al de norm: Voor de kinderbijslag gold al, No jab, no pay. Toen kwam er voor opvang van kleine kinderen No jab, no play. Nu was het tijd voor No jab, no job.

Michael: Het was voor mij beslist uitgesloten. Mijn manager was het niet eens met het beleid, maar de boetes waren zo belachelijk hoog (honderdduizend dollar – 65000 Euro) dat hij vreesde zijn deuren te moeten sluiten als hij me als ongevaccineerde aanhield en de overheid daar achter zou komen.

Kwam toen de gedachte om naar Nederland terug te keren omhoog..?

Erik: Door de gebeurtenissen rond corona groeide de gedachte om het land te verlaten. Niets leek meer wat het was. Het beleid veranderde met de dag, lockdown in, lockdown uit, vaccinatieplicht, prominenten die opkwamen voor mensenrechten verdwenen in een isoleercel, protesten werden met rubberen kogels bruut neergeslagen. Dit is te zien in de documentaire Battleground Melbourne. In 2020 overleden er kort na elkaar meerdere familieleden. Wij mochten het land niet uit en konden geen afscheid nemen. Teruggaan naar Nederland zou ons dichterbij de familie brengen en ons (hopelijk) verlossen van de vaccinatie- tirannie. In februari 2022 hebben we de knoop doorgehakt. Het was een heel zware en emotionele tijd. In augustus zijn we uiteindelijk naar Nederland teruggekeerd.

Sylvia: We hebben een hoop achter gelaten. Het was heel intens en er zijn heel wat wat tranen gevloeid. Heel wat mensen waren graag met ons meegegaan.

Suzanne: Maandenlang ben je dan mensen gedag aan het zeggen en afscheid aan het nemen. Er was behoorlijk wat begrip. Veel mensen voelden zich gepakt en aangerand door hun eigen overheid, maar hadden geen andere optie dan te blijven. Zelf heb ik mijn drie paarden achter moeten laten; zoiets wil ik nooit meer meemaken.

Michael: Voor mij was het vertrek relatief het gemakkelijkst. Ja, ik had daar goede vrienden, maar geen eigen huis of paarden.

Wat is jullie verwachting voor de nabije toekomst?

Erik: De Nederlandse bevolking is individualistischer en is iets beter in nadenken en voor zichzelf opkomen. Maar wat ik de afgelopen maanden hier heb gezien lijkt erop te wijzen dat ook in Nederland het hersenspoelen heel ver is gegaan. Ik schrik wel van de enorm negatieve reacties op de tegenstemmen. Wij voelen dat ook hier het net zich meer en meer spant. Mensen hebben het toch nog niet zo goed in gaten. Wij hebben al en paar vervolgstappen meegemaakt.

Suzanne: We geloven alle vier in de Bijbel. Zelf zie ik paralellen met de tijd van de Dark Ages. De tijd waarin instituten de lijn met God hadden overgenomen. De reformatie bracht de Bijbel weer terug in de hand van de mensen zelf. Dit maakte de weg weer vrij terug naar een directe, persoonlijke lijn met God, zonder instituten die zich tussen God en mensen hadden geïnstalleerd. We zullen het nooit over alles eens zijn, maar het belangrijkste is dat we waarheid blijven zoeken, waarbij we zelf voelen en nadenken.

Michael: Ons Bijbels geloof staat los van de kerk. Hoe de grote meerderheid van de kerken zich gedraagt, vind ik ronduit schandalig. Zoals het kritiekloos meegaan met de regeringen en

aparte diensten voor gevaccineerden en ongevaccineerden. En ook, zonder QR en mondkapje, geen toegang. Waarmee ze zich gewillige bondgenoot van de overheid toonden.

Sylvia: Ik was in het begin ook angstig en geloofde dat de overheden het beste met ons voor hadden. Door wat er de laatste tijd gebeurd is, zijn mijn ogen geopend. Het maakt mij heel verdrietig. Zoveel pijn en ellende is mensen aangedaan en het is nog niet voorbij.

Door ons geloof hebben we er hoop op dat het beter wordt, dat we de huidige omstandigheden te boven komen.